

1678.

1. Godeschaleus, Joh: De concilio Ephesino
2. Leiser, Wilhelm: De responsis prudentium
3. Leiser, Wilhelm: De fide si delis
4. Leiser, Wilhelm: De praemiis.
5. Leng, Ludovicus: De beneficio ordinis.
6. Martini, Werner Theod: De auctoritate voluntaria
7. Nerger, Joachin: De specie obligationis inaequa-
lis, quae dicitur claudicans.
8. Roehreusen, Christianus: Fragmentum communionis
rerum primaevae, Discursus publicus academice re-
futatus.
9. Schleemstein, Godefr. Nic.: De venditione invita.
10. Schleemstein, Godefr. Nic.: De dominio dormiente.
2 Exempl.
11. Schoerling, Ernest. Theoph: De Graecae linguae pro-
nunciatione ejusdemq. varietate dialectis.
12. Schurzfleischer, Cor. Sam.: Civibus academicis
historiam civilem auctoris operam studiumque
promittatur.
13. Stoborjens, Balth: De ot. Χρηστέα veteran-

14. Straus, Godofr.: De juramento litis decisiva
 15^{ant. 6.} = Strausius, Godofr.: De successione hereditaria,
 generatae, aliarumque rerum mobilium. 2. Exempl.
 16. Straus, Godofredus: De revocatione delinquentium
 et modo procedendi contra eosdem.
 17. Wulfius, Johannes: Fortalitionum abessorum
 defensionem . . . publico eruditorum examine
 exponit. 2. Exempl.
 18. Ziegler, Karpar: De jure litium denunciandi.
 19. Ziegler, Karpar: De obligationibus in genere.
 20. Ziegler, Karpar: De jure victualium.

1679.

1. Miicher, Fridor. Christ: Peregrinatio I. Panti
 Transmarina, Geographica descripta
2. Kirchmaier, Georg Korp: De obsidione Hierosa
 lymitana, ex 5 hist. Cl. Taciti.
3. Kirchmaier, Georg Korp: Pontius Pilatus, proceres.

4. Leides, Wilhelm : De oculari Inspectione.
- 5^{u. 6.} = Müller, Johannes : De Compositione praes.
2 Bände
6. Auentest, Joh. Andr. : De spiritus sancti effusione.
7. Auentest, Joh. Andr. : De fructu verbi divini, fide
et auditu per verbum dei.
8. Schaeffleischius, Km. Samuel : Thematia, quibus primi
Christianorum Imperatoris antiquitates illustran-
tur.
9. Schwartz, Gregor : Crimen laesae majestatis
10. Straussius, Godofr. : De militia togata et ejus
vinculis cum sagata.
11. Ferber, Georgius : Eulogae IX.
12. Ziegler, Karpus : De visitationis ecclesiarum
et procuratoris jure.
13. Ziegler, Karpus : De commutato.
14. Ziegler, Karpus : De mutuo.
15. Ziegler, Karpus : De affectu magistratus ex l. 19
P. de off. praes.

[Faint, illegible handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page.]

Q. D. B. V.
CIVIBUS ACADEMICIS
HISTORIAM

CIVILEM AUDITURIS
Operam studiumque polli-
cetur.

CONRADUS SAMUEL SCHURZFLEISCHIUS,
Historiarum Professor Publicus Ordi-
narius.

WITTENBERGÆ,
Typis MATTHÆI HENCKELII, Acad. Typogr.
ANNO M. D. C. LXXVIII.

Studii historici de difficultate.

LXVII.
25
12
13

1678

O. D. B. V.
CIVIBUS ACADEMICIS
HISTORIAM

CIVILEM AUDITURIS

Specimen studii in medicinae

genus

CONRADEUS SAMUEL SCHEERERUS

Hilberstadt in Prussia

natus

1777

WITTENBERG

Typis MATTHEI HENCKELII, Act. Typogr.

ANNO M. D. C. LXXXIII

1783

Alter fere mensis est, ex quo paulò inter-
missam pristini studii consuetudinem
repeto, ideò quòd Princeps *ELECTOR*
SAXO de integro mihi aperuit campum
superioris industriæ, aditumq̄ve patefecit
ad commemorationem antiquitatis exemplorumq̄ve
proximorum, signumq̄ve veluti sustulit, quod publicè ac
solenniter de officii partibus me commoneret, ut cum
hæc novi muneris perfunctio alios ad bene de me speran-
dum excitaret, tum vobis præcipuè chara pariter utilisq̄ve
esset. Quæ res quoniam est ejusmodi, ut præter multas
magnasq̄ve difficultates, prope infinitis, nec vulgaris do-
ctrinæ subsidiis egeat, ratione q̄ve tractandi exquisitissimâ,
ut sola ferme Polybiana est, contineatur, intelligi potest,
quantum inter historiam civilem, & veram simplicemq̄ve
narrationem intersit, quantumq̄ve ea de causa onus jam
à me suscipiatur. Nam ex quo fonte quæq̄ve promanent,
qualesvè rivuli inde ducantur, quæ item initia causæq̄ve
sint eventorum, quoq̄ve ordine inter se apta connexaq̄ve

A 2

inveni-

ratio
et notat
in 13

Ratio Pol
na ep opti

Dist.

inveniantur, ea persequitur historia luculenterque confir-
mat, & quæ in eo genere rectè, aut secus evenerunt, bene
diligenterque digesta, ad resque singulas accommodata,
quasi que in luce posita memoriæ tradit. Quæ si ab-
oleretur penitusque è mundo tolleretur, thesaurus
quidam prudentiæ, rerumque vitæ atque reipublicæ
utilissimarum periret nobis, posterisque eriperetur, mi-
nimeque frueremur recordatione virtutum, quarum
nulla ætas tam sterilis fuit, ut earum exempla aliis
sequenda non proderentur. Igitur multæ & graves mi-
hi causæ sunt, cur imprimis nostro ævo gratuler, si qui-
dem id omnem sanè adhibet diligentiam, ut in hoc tam
egregio copiosissimoque doctrinæ genere nullas partes
suas desiderari patiatur, nec modò Græcos, à quibus alio-
qui prima atque optima sicut aliarum artium, ita etiam
tradendæ historiæ ratio profecta est, Romanosque, saltem
illorum æmulos, & prudentia usuque rerum nihilo infe-
riores, verum etiam nostratis populi scriptores eruat ex
tenebris, vindicetque in veterem libertatem. Quod pau-
cis abhinc annis rebus Germanicis prosperum evenit,
quum multi & doctrina & meritis egregii viri hoc summo
studio, atque omnibus viribus egerunt, ut quæ antehac vi-
sa fuerant deperdita, nuper haud inani laboris fructu con-
quire-

scriptores
antur è
tenebris.

qvirerent, feliciterqve reperirent, & hoc etiam affecuti, è
periculo oblivionis eriperent, codicesqve hujus argumen-
ti partim ederent, partim edituros se reciperent, eò qvòd
pro sua in literas voluntate non committendum puta-
rent, ut res publica tot & tantis monumentis fraudaretur.
Qvare vehementer optandum est, ut per plures de patria
bene meriti auctores, qvos summa cum industria collegit
nostrorum temporum Varro, Melchior Goldastus, susce-
pturo curam Petro Lambecio, qvàm primùm adornen-
tur, præloqve exprimantur. Cujus librorum fortunæ
cum recordor, tùm commodùm animo meo occurrunt
commemorationes Hermanni Abbatis, qvæ inscribuntur
Chronicon Altaichense, insignemqve partem Norici Bojo-
rumqve gentis complectuntur, quas tanti fecit Christo-
phorus Gevvoldus, ut earum nomine, expostulet cum
annalium Bojorum conditore Johanne Aventino, quasi
non modo hujus culpâ, sed etiam consilio intercidissent,
ut posteros fugeret, qvibus ex fontibus res sententiasqve
multò uberrimas deduxisset. Sed sive culpa, sive negli-
gentia ejus reprehendatur, refarcivit eam jacturam nuper
diligentia Petri Lambecii, qvi monumentum id diu inter
deperdita numeratum inter bibliothecæ Vindobonensis
Codices reperit, atqve è tenebris in lucem vocavit. Pa-

A 3

rem

qst 1007

Goldastus

Chronicon
chense.

P. Lam

rears An rem Andreæ Angeli fortunam graviter magnopereqve
doleo, qui etsi non æqvavit laudem, quam historiæ Civili
vindicamus, tamen plenam uberemqve ad scribendum
materiam habuit, honestumqve & facilè etiam primum
inter scriptores suæ gentis locum est consecutus: cumqve
ejus & reipublicæ interesset, monumenta, quæ is summo
quidem cum labore impendioqve collegerat, diligenter
conservari: aliquanto post, quàm rebus humanis exemp-
tus est, accidit, ut luculenti illius magnoqve tabularum
apparatu adornati operis cura atqve cogitatio abjiceretur,
prorsusqve thesaurus antiquitatis, ex templis fanisq;
& pervetustis schedis comparatæ, maximeqve ad vicini-
am pertinentis, interverteretur. Non hic recorda-
bor Cyriaci Spangenbergii, cujus migratio, aut exilium
potiùs, dici non potest, quantum damni dederit superio-
rum rerum commentariis, in quibus tota nunc opera no-
stra versatur: nisi quòd inter ruinas tam luculenti ædificii
pauca quædam rudera benigniore fato ad me pervene-
runt, in quibus perspicere mihi videor imaginem sum-
mæ & singularis industriæ, quam castigandis quodam-
dammodoqve retexendis Ernesti Brotuffii scriptis ille
ipse auctor declaravit, notationibusqve manuscriptis to-
tum ferme ejus Chronicon Anhaltinum distinxit atqve
expoli-

o. Anhalt.

Spangenberg.

Brotuffius.

expolivit. Sæpe autem optavi, ut ea facultas judicii, quæ
in Caspate Peucero inerat, utrisque contigisset, quando-
quidem à subsidiis minimè inopes erant, pragmaticon
autem illud Polybianum non peræquè assecuti sunt, in
quo lacertos quasi movit Peucerus, quo Viro post decef-
sum Philippi Melanchthonis, Germaniæ Socratis, nihil
facile doctius patria nostra habuit, rationemque scriben-
di in eo genere optimam etiamnum laudat ac miratur.
Eò minus tempore abutar, si dixerò, fato ita datum fuisse,
ut Melanchthon hic inter primos ederet Conradi Ur-
spergensis *Chronicon*, & literis in sordibus & squalore ja-
centibus nitorem, historiæ absurditatibus nugisque de-
pravatæ pristinum decus afferret. Idcirco pro eo, ac
debeo, ejus & Peuceri, Vitiqve Vinshemii Senioris, &
Friderici Tilemanni, Laurentiiqve Rhodomanni,
virorum certè clarissimorum, memoriam jucundis-
simè colo, propterea quòd dotes ab natura
datas incomparabili doctrinâ exornarunt, humanitatisq;
& historiarum studia summa cum laude hoc in loco atque
regionibus Saxonis amplificarunt, ac in omni etiam ge-
nere artium, à Græcis Latinisqve proditarum, omne pro-
pemodum vitæ tempus consumserunt, mihiqve etiam, &
ante me hanc viam ingressis multò eruditissimis viris lu-
men quasi diligentia prætulerunt. Quibus hoc quoque
pace

Peucerus.

Melanchthon.

et reliqui.

pace vestra jungam, quod Melanchthon & Peucerus non tantum abditos veteris historiae recessus perscrutati sunt, verum etiam recentiora & selecta quaedam attingere voluerunt, delectumque rerum habuerunt, ac denique in possessionem laudis à Johanne Carione relictæ immigrarunt. *Cario.* Is monachus fuit doctus & prudens, vixitque Berolini inter selectæ disciplinæque Ordinis sui homines, historiamque breviter complexus, magnam laudem promeruit, duum virosque à me nominatos suscepto insigniter labore induxit propeque accendit, ut quod usui esset, posteritatique conduceret, eleganti & doctâ ratione imitarentur, proque voluntate sua erga literas Chronicon ab eo inceptum perficerent, atque ex instituto persequerentur. Quò pluris autem hos facio, qui præceptis atque exemplis eam rationem peropportune ingressi, eadem viâ feliciter constanterque perrexerunt, eò minus hanc gloriam assequi, aut æquare potuerunt Græculi sequiorum temporum, qui toties de hoc curriculo deflexerunt, quoties narrationes potius, non doctrinæ quidem, sed certè prudentiæ expertes, quam historias scribendas susceperunt. Longum esset hic contendere scriptores priscos, quorum alii in omnibus vitæ prudentiæque partibus versati, vim suam copiosè graviterque diffundunt, alii

*culi sequiorum
norma.*

riter in tanto tamque operoso argumento versantur, nonnulli etiam non modò non modica præsidia sunt consecuti, sed ne exigua quidem bene sapienterq; ad hoc institutum compararunt, & plerunqve etiam insignia ad usum tractationemqve vitæ negotia jejunè ac tenuiter enarrarunt. Ut mihi causa mirandi sit, cur Flavius Vopiscus, unus ex minoribus historiæ augustæ scriptoribus tantum sibi sumat, ut Livium, Sallustium, Tacitum, Trogum, historicos doctrina, ingenio usuqve maximos mendaciorum temere coarguat: nisi cum Antonio Mureto, viro multæ eruditionis atqve diligentia dicere velimus, Vopiscum, qui de gravi & pragmatico superiorum temporum scribendi genere immane quantum discesserat, id scripsisse, non quòd sic esset, sed quia ipse etiam aliquo numero esse cupiebat: quanquam id meâ opinione temere scripsit, neqve cum veteribus istis, quos frivolo sermone insectatus est, ullâ ratione sit comparandus. Utinam verò omnia Livii monumenta etiamnum superessent, ut haberemus, unde ejus epitome, inter quam & Flori epitomen permultum interest, suppleri utiliter augeriqve historia tam cumulatissimâ accessione posset. Perexigua enim sunt, quæ Messala Corvinus leviter tangit, cur-

B

sim.

Vopiscus

pragmatico
scribendi

epitome

Messala

Dio.

taur.

le m. d. u.

ing Marcellini

abo.

abo.

simqve tractat de Germania I. & II. itemqve de Belgica I. & II. quorum jacturas nec Dionis prudentis, & judicio præstantis historici industria resarcivit. Nam quod de Gallicis rebus nuper illi objecit vir doctissimus Jacobus Palmerius, id quia non est hujus instituti, alibi dispiciam, lateq; explicabo. Nec video, quamobrem de Taciti laude detraxerit, qui præter reconditam prudentiam, consiliorum fontes rarâ, nec mediocri diligentia est perscrutatus, fuitq; aliquandiu in Belgio, Germanorumq; mores & habitus ex propinquo vidit, multaq; tradidit & conservavit, quæ alioqui cum Aufidii Bassi, Pliniiqve Senioris ejus argumenti libris deperdita prorsusqve sublata fuissent. Nam & ipse Ptolomæus, externus homo & Ægyptius, ceteroqui in pulvere cœlestibusq; rationibus sollicitè atqve diligenter versatus, in rebus Belgii quædam prodidit, quorum notitia accuratior aliunde peti debet, quod libenter quidem nunc ostenderem, si liceret huc afferre Ammiani Marcellini, oculati testis luculentas planasq; utriusque Germaniæ, & utriusque Belgii descriptiones. Etiam Strabo, qui Romæ imperante Augusto floruit, Germaniamqve per nuncios & milites propius cognitam habuit, rationesqve Geographiæ, quatenus ad usum

sum historiae civilis pertinent, magis explicatas explora-
tasque reddidit, ac ipse Ptolomæus, in rebus Belgicis, quæ
cum Germanicis magnam veteremq; cognationem ha-
bent, à præstantissimo Belgii Romani scriptore Ægidio
Bucherio interdum, nec sine causa, est notatus. Itaque ^{Straboni op}
huic tam prudenti eruditoque Geographo operam da- ^{daturi quod}
turi videant, quâ auctoritate argumentoq; adductus scri- ^{gerere debet}
pserit, & quale id sit, quomodo cum Cæsare, Plinio,
Mela, aliisque congruat: tum Ptolomæus quoque veniat in
conspectum, & an inter eum Strabonemque conveniat,
accurato iudicio ponderetur: exempli gratia, an fines
Belgii proferendi sint ad Ligerim, quam controversiæ
partem ex solo Strabone minimè conficiamus. Nam
& hic ratio Ptolomæi cum primis est habenda, quippe
quem fortuna conjunxit cum temporibus Imp. Antoni-
ni, quo rerum potente celebre *Itinerarium*, quod ab eo ^{Itinerari}
quoque nomen tulit, sed ab Anniano isto, perperam mu-
tato vehementerq; depravato diversum est, prodiit in lu-
cem, cujus fama longissimè, & ad ipsos usque Ægyptios,
nominatimq; Alexandriam, ubi Ptolomæus claruit, com-
mendatione iudicioque doctissimorum hominum per-
manavit, propterea quòd ea urbs tunc amplitudine glo-

riaque eruditionis adhuc floruit, uberrimaque ad literas atque artium disciplinas fuit. Illud verò est longè indignissimum, quòd multi, quamvis totos se his studiis traderent, audaci propeque temerario conatu veteres huius quasi fundi nostri terminos moverunt, nec modò doctrinæ, sed etiam fidei suæ laudem, malè de patria antiquitate meriti obscurarunt, & situs locorum, flexusque fluminum, ac sedes limitesque antiquos, Rhenique itinera, & accolarum positus atque habitationes nimis licenter commutarunt. Quod dum animo occurrit, parùm abest, quin audaciæ isti subirasca, cujus ne nunc quidem causa mihi deest, quùm in Philippi Cluverii Germaniam antiquam intueri soleo, in qua multa, nec aptè mutat ac refingit, sæpeque plus suis conjecturis, quàm fidei testimoniisque scriptorum primæ & mediæ antiquitatis vendicat, ac pleraque ex ingenio comminiscitur, quæ cum à rebus interdum abhorreant, tum instituto auctorum nonnunquam adversantur. Cæsarem, Strabonem, Plinium majorem, Tacitum, Dionem, Ammianum Marcellinum, Zosimum, & per plures si maximè assequitur, tamen non unâ vice eorum dicta aliter exponit, ac illi senserunt, multaque firmis in rationibus atque sententiis

po-

posita haud rectè cōgruenterq; interpretatur. Neq; hic re-
ticebo virum per diligentem insigniterq; doctum Christo-
phorū Sandium, proximè aliquoties id ausū, ut nescio de *Christophorus Sandius.*
industria, an per imprudentiam de aliquibus Chronico-
rum scriptoribus haud idoneè existimaverit, multaq; ad
liquidum non explorata scripserit, quæ nec Vossio, quem
castigat, satisfaciant, neq; Lambecio, quem & Sam-
marthanos fere sequitur, omni ex parte probentur. Tūm
vero postulat hujus instituti ratio, ut affirmem, plerosq;,
dum ad ingenii lectionisq; gloriam referrent omnia,
conjecturisq; niterentur, in hos scopulos culpâ suâ in-
cidisse, in quos non quidem aliquid gravius dicam, sed *nimia auda-*
profectò nimix audaciæ eos non absolvam. Quos enume-
rare supervacuum est, nisi quòd adjiciam de Thoma Rei-
nesio, qui nulli exterorum concessit eâ parte eruditionis, *Thomas Reinesius.*
quæ ratione & judicio lectionis continetur, unusq; est
is, quem nostrâs Saxonia cum omnis ævi maximis viris
potest comparare, omnia ejus apud Gallos Italosq; esse
in pretio, magnopereq; & merito æstimari, quanquam
uni alteriq; Batavorum jam nuper visum est, eum sic ju-
re suo fuisse usum, ut mansuetudinis modum excederet,
acriterq; & asperè nimis auctorum menda corrigeret &

B 3

muta-

mutaret. Etenim quod Sandius ipsi in vitio ponit, quasi
vir ex omni memoria doctissimus *ἀνισογενσίας* dedecus ad-
misisset, id alibi confectum dabo, simulque de sententia,
quam de Annianis dixit, consideratè diligenterque vos
commonebo, & unà etiam explicabo, quale id sit, quod
non ita pridem eodem prope consilio Thomas Bartholi-
nus junior de Johanne Turpino sensit censuitque, quum in
eo sanè totus esset, ut justam Holgeri Dani historiam
instrueret planeque adornaret. Cum vero de industria
Reinesii cogito, tum de præsiidiis ornamentisque, quæ huc
attinent, subinde mecum delibero, apparatusque inscri-
ptionum, quibus ille nostro ævo palmam tulit, item nu-
morum, statuarumque, annulorum insuper & gemma-
rum, præterea sigillorum, insigniumque gentilitiorum re-
quiri scio, sine quibus nemo veteris historiæ cursum rectè
conficiat, sineque tabulis etiam & instrumentis publicis,
actorumque non fallentibus documentis nemo in curri-
culo hoc, præcipuè recentiorum rerum, feliciter proce-
dat ac progrediatur. Quamobrem in magno loco nu-
meroque apud me sunt Gallorum doctissimi Emericus
Bigotius, Stephanusque Baluzius, nec non apud Italos Ca-
rolus Dati, Antoniusque Magliabechius, qui summa ra-
tio-

*Bartholinus
junior.*

*Bigotius, Baluzius,
Magliabechius.*

tione diligentiaq; perquirunt & rimantur, quæ injuria tē-
porum propemodum oblitteraverat, caligoq;ve incitioris
avi obscurârat. Nil dicam de Francisco Barberini, qui cu-
ra studioq;ve antiquitatis diu Germanos ad se convertit
quasiq; traxit ad imitationem hujus laudis, exemploq;ve
monuit, suæ sectæ disciplinæq;ve hominibus rationem fa-
cri otii constare oportere, ut neq; antiquitatis curam ab-
jicerent, neq; dignitatis suæ obliviscerentur. Nec absur-
dè putaverim, Germanos, quod ab Italis quondam sive ad
ingenii cultum, sive ad literas expoliendas insigne elegans-
que acceperunt, nuper per Lucam Holstenium sagaci fru-
galiq; genti multò uberrimè reddidisse, quæ ipsa mecum
Georgii Hieronymi Velschii jacturam vix modicè fert,
graviteq; dolent Vindelici & sentiunt, in eo se Reinesium
quendam amisisse. Lenit tamen quodammodo ac sola-
tur hunc dolorem Henricus Meibomius, dignus avo ne-
pos, qui post Hermannum Conringium, quem nomina-
se satis est, in ea quoque studiorum parte omnia summa
Julia suæ præstat, pluraq; pollicetur. Quod eo jucundi-
us mihi accidit, quod in vicinis aliisq; Academiis viri non
spernendæ diligentia magno cum meo gaudio emerse-
runt, qui sponte suâ excitati, tuendum ornandumq;ve hoc
decus

Barberini

Lucas Holste

Hieron. Velsch

Henric. Mei

decus susceperunt, ut prodita à Conringio & Bœclero exempla summo studio & probarent & sequerentur. Neque eorum meritis fraudi esse debet, quòd magnam quoque partem hic sibi vendicant Jureconsulti, qui antiquitates nostras luculenta commentationum suarum accessione adauxerunt: diceremque liberè ac palam confiterer, magnam fructus partem studiis meis eripi, si præter superiorum J.C. torum monumenta, quæ in omni genere eruditionis mihi profuerunt, aditumque etiam, perinde ut Mureto olim, ita & mihi ad interiores melioresque literas patefecerunt, nihil à nostratibus etiam elucubratum elimatumque esset, quippe quorum sunt bene multi, atque inter hos Johannes Strauchius, Caspar Zieglerus, Ericus Mauritius, Johannes Eichelius, Georgius Adamus Struvius, Gerhardus Mastrichtius, aliique historiæ pariter atque juris prudentissimi viri, quorum libri & schedæ veram semperque duraturam nostratis hujus eruditionis gloriam servant. Verum enimvero hæc scriptio non eò instituta est, ut perscribam elogia clarissimorum doctissimorumque hominum, quorum præstantissima opera jam diu auctores suos illustrarunt, nominaque posteritati propagarunt, sed ut *Serenissimi ac Potentissimi Principis & Domini, Domini JOHANNIS GEORGII II. Saxonie, Juliaci, Clivie & Montium Ducis, Sacri Romani Imperii Archimareschalli atque, Electoris, Landgravi Thuringia, Marchionis Misnia & utriusque Lusatia, Burggravi Magdeburgi, Comitis Marca, & Ravensburgi, Dynastæ Ravensteinii, ETC. ETC. ETC. Domini mei clementissimi*, voluntati atque impetio morem geram, cui ab Senatu hujus Academiae unâ mente & consilio prolixè sum commendatus, ut mihi in posterum tradendæ historiæ negotium daret. Quod ubi ope consilioque Patrum ea, quæ optavi, ratione adeptus, Viroque Amplissimo & clarissimo GEORGIO GREENIO, nunc Potentissimi Principis Oratori Ecclesiastico maximè venerando succedere sum jussus, omninò statutum habeo, Principi benignissimo obsequium, Academiaeque observantiam dignè ac reverenter probare. Quare Magnificum Rectorem, Patresque Academiae Patronosque & existimatores hujus studii omnes & singulos oro obsecroque, ut me cras ab H. IX. *de vero historiae usu* pressè tenuiterque dicere pro auctoritate sua patiantur, audireque ne graventur. Ad postremum Cives Academiae quælo moneoque, ut officium perlibenter navaturi, frequenti numero conveniant, verbaque facturo attentos compositosque animos afferant, & data oblataque excolendæ deinceps historiæ occasione quàm diligentissimè utantur. P. P. Wittenbergæ
DOMINICA XIII. post TRINITATIS A. recuperatæ salutis Cls Ioc LXXVIII.

ULB Halle

3

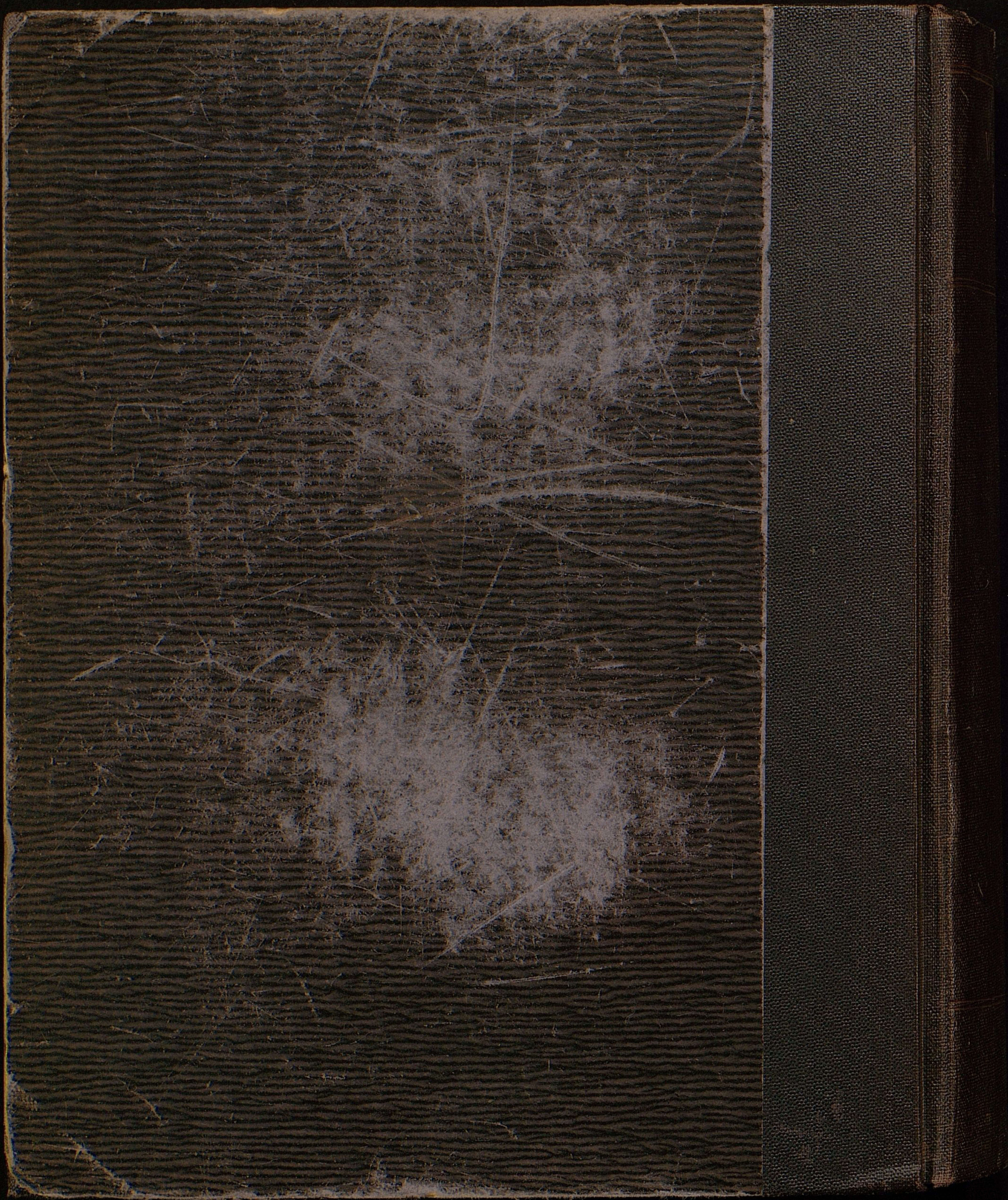
001 522 310

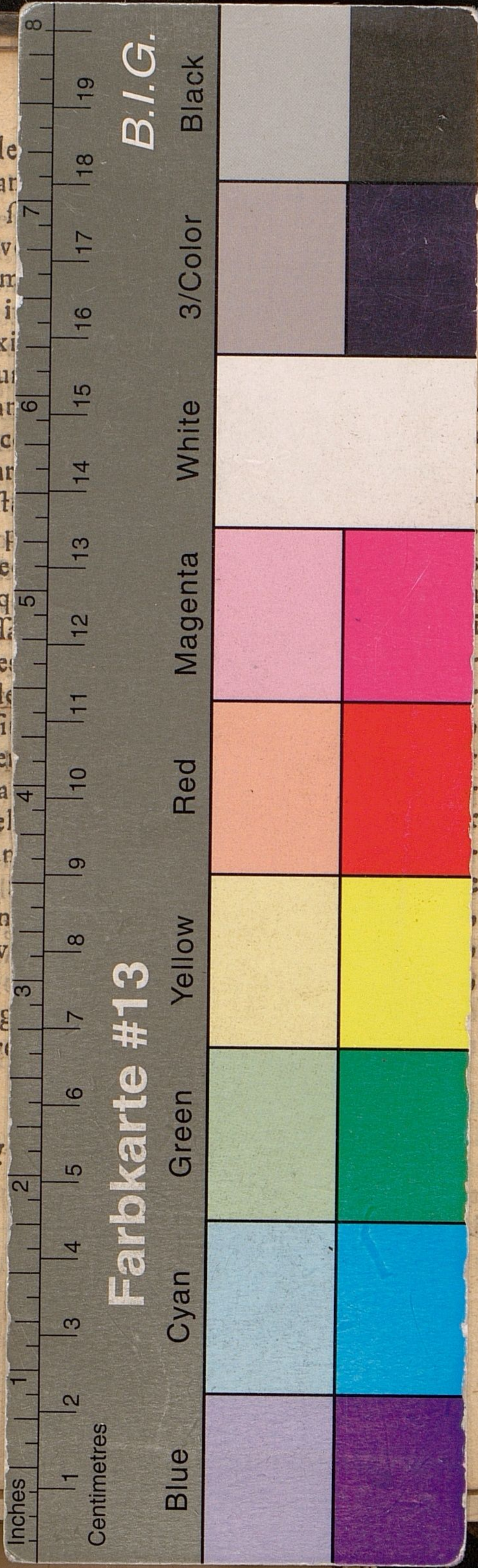

TA 20L

1017

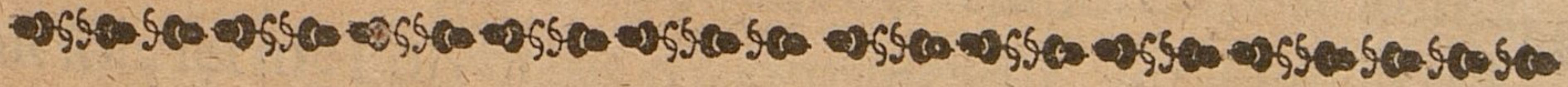

Q. D. B. V. 1678
LXVII.
25
12
13

CIVIBUS ACADEMICIS HISTORIAM

CIVILEM AUDITURIS
Operam studiumque polli-
cetur.

CONRADUS SAMUEL SCHURZFLEISCHIUS,
Historiarum Professor Publicus Ordi-
narius.

WITTENBERGÆ,
Typis MATTHÆI HENCKELII, Acad. Typogr.
ANNO M. D. C. LXXVIII.

*studii historici de
difficultate.*